

[Aksel Larsen.]

til Sukkerroedyrkerne, at man saa ogsaa her havde fastsat en bestemt Pris, hvorefter Dyrkerne skulde aflønne deres Arbejdere. Det har man ikke gjort, og det er det, jeg har kritiseret. Det skulde det ærede Medlem have svaret paa, men det kunde han naturligvis ikke, og derfor talte han om noget andet.

Chr. Jensen: Under de mange Forhandlinger, der her i dette høje Ting har været ført om Foranstaltninger til Støtte for Landbruget, har jeg gentagne Gange fra de forskellige Partiers Ordførere hørt Udtalelser om Landboernes daarlige økonomiske Stilling, hvor slette Kaar de levede under o. s. v. Men der er en Ting, som de ærede Ordførere — hvad enten det nu er fra Partiet Venstre eller fra Det konservative Folkeparti eller de øvrige, mindre Partier — stadig har glemt, og det er dette: Hvorledes er Kaarene for den Stand, hvis Lønvilkaar afgøres af de producerende Bønder? Og her stiller Forholdet sig saaledes, at er der Vanskeligheder til Stede for visse Landbrugere, saa er der i langt højere Grad Vanskeligheder til Stede for dem, der er de egentlig producerende Arbejdere ude paa Landet.

Nu skulde man jo vente, at Bønderne, som selv paa en meget lang Række Omraader har forstaaet gennem Organisationsdannelse at faa varetaget deres økonomiske Interesser, ogsaa vilde stille sig venligt, naar der var Tale om, at de Arbejdere, de beskæftiger, søgte ind i Arbejdernes faglige Organisationer. Men her viser det sig, at Repræsentanterne for de Landbrugsinteresser, der her paa Rigsdagen fremsætter deres Krav om Hjælp og Støtte, naar det gælder Arbejderne ude paa Landet, optræder med en Fjendtlighed og en Hensynsløshed over for Arbejderne, der efter min Mening er ganske forfærdende.

Alle ved, at Landarbejdernes Kaar er overordentlig daarlige, man kan sikkert med Rette sige, at Landarbejderne er de fattigste Arbejdere i vort Land. Paa Baggrund heraf er det ejendommeligt at se, at Landborepræsentanternes øverste Ledere anvender forskellige Metoder for at bekæmpe Landarbejdernes Organisationsbestræbelser. Det er ikke ukendt, at der er anvendt direkte økonomisk Tryk gennem Landboernes Indflydelse i Kommunerne ude paa Landet. Adskillige Beretninger er i Aarenes Løb fremkommet om, hvorledes man netop paa disse Omraader har anvendt

økonomisk Tryk mod Landarbejderne for at hindre dem i Organisationsdannelse.

Alle ved, at det ikke kan undgaas, at Arbejderne ude paa Landet maa bære deres Del af Udgifterne ved Gennemførelsen af de Lovforslag, som nu er forelagt Rigsdagen om økonomisk Støtte til Landbruget. Man kunde derfor efter min Opfattelse forvente, at de Repræsentanter for Landbruget, som kræver disse økonomiske Foranstaltninger, ogsaa erkendte deres Forpligtelser over for de Arbejdere ude paa Landet, som de beskæftiger, saaledes at man undgik de Udtalelser, som man, efter min Mening paa en mærkværdig Maade, anvender som Argumentation over for Landarbejderne til at hindre Landarbejdernes Organisationsdannelse, f. Eks. i de Beslutninger, landbrugsinteresserede Arbejdsgivere har truffet i deres Organisationer om, at man naturligvis ikke vil organisere sig imod sine Medhjælpere.

Jeg kan ikke se rettere, end at disse Lovforslag, der her er forelagt Rigsdagen, maa give Landborepræsentanterne et alvorligt Memento om at yde dem; der ude paa Landet er de egentlige Producenter, bedre Kaar og bedre Organisationsmuligheder, end de hidtil har arbejdet under. Det gælder ikke alene de egentlige Landarbejdere, som bearbejder Bøndernes Jord, passer deres Kreaturer og medvirker ved Fremstilling af de Produkter, som disse Lovforslag omfatter, men det gælder ogsaa Arbejderne i Landbrugets Mejerier. De Forhold, som de faglærte Arbejdere arbejder under i vore Mejerier ude paa Landet, er, baade hvad Lønnen og hvad Arbejdstiden angaar, yderst ringe i Forhold til det Arbejde, disse Arbejdere maa præstere. Det er dog dem, der bearbejder Mælken og er medvirkende til at fremskaffe det fine Produkt, som dansk Smør er.

Disse Arbejdere staar i samme Stilling som de Arbejdsgivere, de Repræsentanter for Landbruget, som her kræver Samfundets Støtte. De maa ligesom Landbrugerne kæmpe en fortvivlet Kamp for at opnaa en nogenlunde rimelig Løn, hvad der hidtil ikke er lykkedes dem. Jeg kan ikke se rettere, end at naar det høje Folketing skal beskæftige sig med Lovforslag som de foreliggende om en særlig direkte Hjælp til Landbrugserhvervet, som jo ikke kan undgaa i første Linie at komme dem til gode, som sidder inde med Bedrifterne, saa maa ogsaa Arbejderbefolkningen ude paa Landet, som skal være med til at betale de Omkostninger, der er forbundet dermed, forlange